

jemní vůbec sejde,« avšak to nemá významu pro otázku zde jedině rozhodnou, zda platné ujednání smlouvy vyžaduje stanovení určité činže, či zda stačí také jen, že činže je určitelná. Jak budou zjednány správné základy pro smlouvenou kalkulaci, zda k tomu snad bude třeba zvláštního sporu a zda ta neb ona strana — nejsou spokojena s výsledky kalkulace — raději od smlouvy upustí, nemění ničeho na skutečnosti, že smlouva stanovením činže jen určitelné ujednána býti mohla a byla.

Čís. 6067.

Zánik oddělných práv podle §u 12 vyr. ř. nastává již podle zákona. Exekuční soud není oprávněn prohlásiti usnesením k návrhu vyrovnacího správce exekuční zástavní práva za zaniklá podle §u 12 (1) vyr. ř. vzhledem k zahájení vyrovnacího řízení na jmění dlužníkovu. Exekuční soud jest však i za vyrovnacího řízení oprávněn vysloviti zrušení exekuce, ale jen z důvodů uznaných exekučním řádem, jinak jen z důvodů zvláště vytčených ve vyrovnacím řádě.

(Rozh. ze dne 26. května 1926, R I 423/26.)

K návrhu vyrovnacího správce prohlásil exekuční soud vzhledem k zahájení vyrovnacího řízení exekuční zástavní práva podle §u 12 vyr. řádu za zaniklá. Rekursní soud zamítl návrh vyrovnacího správce, nepřikloniv se k názoru rekursu, že soud prvé stolice nebyl oprávněn prohlásiti zástavní práva za zaniklá.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a odmítl návrh vyrovnacího správce.

Důvody:

Exekuční soud překročil meze své věcné příslušnosti, prohlásiv usnesením k návrhu vyrovnacího správce zástavní práva za zaniklá podle §u 12 vyr. ř. vzhledem k zahájení vyrovnacího řízení na jmění dlužníkovu. Zánik oddělných práv podle §u 12 vyr. ř. je skutečností nastávající již podle zákona, aniž je k tomu třeba výroku exekučního soudu, jenž spolupůsobil jako takový při jich vzniku. Zákon neukládá exekučnímu soudu, by prohlásil se o zániku tom, byť i jen deklaratorně, přesahuje proto napadené usnesení exekučního soudu meze vykázané mu působnosti. Náleželo zajisté k povinnostem vyrovnacího správce, by zjistil z exekučních spisů, která oddělná práva zanikla podle §u 12 vyr. ř. V tomto případě vyrovnací správce tak učinil, jak je patrné z jeho podání, tím však byla jeho působnost v naznačeném směru vyčerpána. Exekuční soud je zajisté povinen býti vyrovnacímu správci nápomocen při oné činnosti, t. j. svoliti k nahlédnutí ve spisy nebo sdělení mu skutečnosti, z nichž lze souditi na zánik oddělných práv podle §u 12 vyr. ř., není však oprávněn vysloviti přímo usnesením zánik práv těch a pone-

chati vymáhajícím věřitelům na vůli, by odporovali jeho usnesení, budou-li pokládati za potřebné, by odvrátili od sebe případné následky tohoto výroku. Exekuční soud může zajisté vysloviti i za vyrovnávacího řízení, t. j. před jeho právoplatným skončením, zrušení exekuce, ale jen z důvodu uznaného exekučním řádem, jinak jen z důvodů zvláště vytčených ve vyrovnacím řádě (§ 12 (2), zrušení řízení zavedeného za účelem zpeněžení, § 10, zrušení exekuce zavedené již za řízení vyr.). Že vyrovnací správce měl na mysli skutečné zrušení exekuce z důvodu §u 12 (1) vyr. ř., jest patrné z dalšího jeho návrhu na vydání úředního vysvědčení o tom, ohledně kterých věřitelů vešlo usnesení exekučního soudu v moc práva. Tak pojímal věc i rekursní soud, jenž pokládal oddělná práva vymáhajících věřitelů, kteří nepodali rekursu, za zrušená bez možnosti, by opět oživila. Z toho jest nejlépe patrné, k jakým důsledkům vedlo napadené usnesení exekučního soudu, prohlásivši oddělná práva za zaniklá, třeba tak učinilo s výhradou §u 12 vyr. ř. a s poukazem na zahájení vyrovnacího řízení. Názoru zde vyslovenému nejsou na úkor rozhodnutí čís. 2777 a 3129 sb. n. s., uvedená v usnesení rekursního soudu, neboť v obou těchto případech šlo skutečně o zrušení exekuce z důvodu uznaného výslovně zákonem, ne však o usnesení rázu svrchu naznačeného. Exekuční soud, povoláný jedině k opatřením, týkajícím se exekučního řízení, nebyl proto oprávněn rozhodnouti o návrhu, jenž do tohoto řízení vůbec nezasahá, a měl jej odmítnouti.

Čís. 6068.

Vyrovnačím řád.

Vyrovnačím dlužník nemůže proti věřiteli namítati neplatnost vyrovnání z důvodu, že mu poskytl zvláštní výhody, nýbrž jest toliko oprávněn požadovati od věřitele zpět, co mu poskytl jako zvláštní nedovolenou výhodu.

Pokud není dohoda vyrovnacího dlužníka s věřitelem o oddělných právech nedovolenou výhodou ve smyslu §u 47 vyr. řádu.

(Rozh. ze dne 26. května 1926, Rv I 1886/25.)

Právoplatně potvrzeným vyrovnáním převzal dlužník v článku VI. doslovně tento závazek: »Vyrovnačím dlužník uznává jistoty bankou S. podle notářského spisu ze dne 24. ledna 1922 získané a to vlastnické právo k cenným papírům, vyrovnacím dlužníkem bance S. do depot daným ve zjištěné výši 100.000 Kč, jakož i ke kancelářskému inventáři ve zjištěné výši 7.000 Kč. Vyrovnačím dlužník uznává dále vlastnické právo banky S. k postoupeným pohledávkám až do výše, do které do 28. února 1923 u banky S. na základě těchto postupů hotově došly, totiž do výše 94.389 Kč 78 h. Peníze došlé na základě postupu pohledávek po 1. březnu 1923 u banky S., obdrží vyrovnací dlužník k volnému nakládání. Další pohledávky postoupí se zpět vyrovnacímu dlužníku. Vyrovnačím dlužník uznává dále vlastnictví banky S. ke skladu zboží ve zjištěné ceně 240.000 Kč. Banka S. přejímá tedy sklad zboží v této